

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Teplicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 10. května 2013 samosoudcem Mgr. Martinem Parolkem, takto:

Obžalovaný

M. V. .,

nar. XX.XX.XXXX v , trvale bytem,

je vinen,

že jako vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu Bilina, kterému byla z titulu jeho funkce svěřena rozhodovací pravomoc v oblasti vydávání rozhodnutí podle zákona o územním plánování a stavebním řádu č. 183/2006 Sb. a souvisejících rozhodnutí, v územním řízení týkajícím se staveb na pozemku č. 837/38 v katastrálním území Mukov, okr. Teplice, který vlastnil spolu s manželkou M. V., nar. XX.XX.XXXX, na základě kupní smlouvy ze dne 25. 2. 2008,

- a) nejprve dne 22.2.2008 vydal jako vedoucí stavebního úřadu souhlasné vyjádření k oddělení pozemku v katastrálním území Mukov č. 837/8, kterým měl být vyčleněn pozemek z pozemku č. 837/8 nový pozemek č. 837/38, o jehož odkup písemně požádal obec Hrobčice a který následně od této obce koupil, kdy tento postup byl v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu, neboť jako zájemce o koupi odděleného pozemku měl zájem na tom, aby bylo rozhodnuto o rozdělení pozemků, a byl tedy ve věci osobou podjatou,
- b) poté dne 16.4.2008 vydal jako vedoucí stavebního úřadu územní souhlas s umístěním stavby „Přípojka vody na parcelu č. 837/37 pro rekreační chatu na parcele č. 837/38 v katastrálním území Mukov“, ačkoli uvedená parcela se nachází dle platného územního plánu obce Hrobčice v nezastavěném území a volné krajině a ve II. zóně chráněné krajinné oblasti České středohoří, kdy tento postup byl v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu, neboť jako vlastník předmětného pozemku měl zájem na vydání tohoto souhlasu, a byl tedy osobou podjatou, dále byl v rozporu s ustanoveními § 18 odst. 5 stavebního zákona, kdy obžalovaný nerespektoval nezastavěnost dotčeného pozemku, postup byl dále v rozporu s ustanovením § 96

odst. 1 stavebního zákona, které mimo jiné podmiňuje vydání územního souhlasu realizací záměru v zastavěném území a existencí souhlasného nepodmíněného stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody k zamýšlenému záměru a tedy mělo být rozhodnuto územním řízením, a konečně byl tento postup v rozporu s ustanovením § 44 odst. 1, zák. č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, které vyžaduje pro vydání jak územního rozhodnutí tak i územního souhlasu k realizaci záměru v chráněné krajinné oblasti souhlasné stanovisko dotčeného orgánu ochrany přírody, které nikdy nebylo vydáno, neboť uvedená parcela je ve II. zóně chráněné krajinné oblasti České středohoří,

- c) poté nakonec dne 26.8.2008 vydal Územní souhlas s umístěním stavby „Kabelová smyčka NN vedená přes pozemek parcely č. 837/37 pro parcelu č. 837/38 v katastrálním území Mukov“, ačkoli uvedená parcela se nachází dle platného územního plánu obce Hrobčice v nezastavěném území a volné krajině a ve II. zóně chráněné krajinné oblasti České středohoří, kdy tento postup byl v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu, neboť jako vlastník předmětného pozemku měl zájem na vydání tohoto souhlasu, a byl tedy osobou podjatou dále byl v rozporu s ustanoveními § 18 odst. 5 stavebního zákona, kdy obžalovaný nerespektoval nezastavěnost dotčeného pozemku, postup byl dále v rozporu s ustanovením § 96 odst. 1 stavebního zákona, které mimo jiné podmiňuje vydání územního souhlasu realizací záměru v zastavěném území a existencí souhlasného nepodmíněného stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody k zamýšlenému záměru a tedy mělo být rozhodnuto územním řízením, a konečně byl tento postup v rozporu s ustanovením § 44 odst. 1, zák. č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, které vyžaduje pro vydání jak územního rozhodnutí tak i územního souhlasu k realizaci záměru v chráněné krajinné oblasti souhlasné stanovisko dotčeného orgánu ochrany přírody, které nikdy nebylo vydáno, , neboť uvedená parcela je ve II. zóně chráněné krajinné oblasti České středohoří,

kdy v důsledku tohoto nezákonného postupu obžalovaného došlo nejdříve k rozdělení stávajícího pozemku č. 837/8 na pozemky č. 837/8 a č. 837/38 a k prodeji pozemku č. 837/38 v katastrálním území Mukov obžalovanému a jeho manželce, a k následnému zasíťování pozemku 837/38, ke kterému by jinak, než tímto nezákonným způsobem s ohledem na skutečnost, že pozemek se nachází v nezastavěném území a v II. ochranném pásmu Chráněné krajinné oblasti České středohoří, a pro nesouhlas Správy CHKO České středohoří jako dotčeného orgánu ochrany přírody, dojít nemohlo,

t e d y
ad a), b), c)

jako veřejný činitel v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu,

t í m s p á c h a l

trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a) trestního zákona č. 140/1961 Sb., a

o d s u z u j e s e

podle § 158 odst. 1 tr. zákona s přihlédnutím k § 314e odst. 2 tr. řádu k trestu odnětí svobody ve výměře **jednoho (1) roku**.

Podle § 58 odst. 1 tr. zákona a § 59 odst. 1 tr. zákona se výkon trestu **podmíněně o d k l á d á** na zkušební dobu ve výměře **tří (3) roků**.

Podle 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu jakékoliv funkce v rámci pracovního či služebního poměru spojené s rozhodovací činností ve státní správě i samosprávě ve výměře **čtyř (4) roků**.

O d ů v o d n ě n í

Soud dokazování zaměřil na výsledk obžalovaného a na provedení listinných důkazů, dále se pak důkladně zabýval právním rozbohem postupu obžalovaného.

Obviněný v přípravném řízení využil svého práva a k věci nevyprávěl. Při vazebním zasedání za přítomnosti svého obhájce se k věci vyjádřil. V tomto výsledku nepřímou připustil a nepřímou doznal, že vydal rozhodnutí popsaná v usnesení o zahájení trestního stíhání, která se vztahovala k pozemku p.č. 837/38, týkající se zasíťování pozemku vodovodní přípojkou a elektropřípojkou. V hlavním líčení pak obžalovaný provedl právní rozbor situace, ve kterém rovněž nepřímou připustil, že vydal rozhodnutí či vyjádření, vztahující se k dělení pozemků, a následného zasíťování pozemku, a že při tom neporušil žádné ustanovení právních předpisů. Ke svému postavení a funkci na stavebním úřadu v Bílině obžalovaný uvedl, že zde pracuje od roku 1992, od roku 2006 pak získal pozici vedoucího stavebního úřadu.

Skutečnost, že obžalovaný M. V. zastával a doposud zastává na stavebním úřadu v Bílině funkci vedoucího stavebního úřadu, je kromě potvrzení této skutečnosti samotným obžalovaným prokazována a i listinnými důkazy, založenými ve spise, na kterých je obžalovaný uváděn právě jako vedoucí stavebního úřadu v Bílině.

Soud vedl listinnými důkazy dokazování k prokázání skutečnosti, že předmětný pozemek p.č. 837/38 odkoupil a následně na něm nechal postavit stavbu coby soukromá osoba obžalovaný M. V., dále pak soud vedl dokazování k prokázání skutečnosti, že obžalovaný coby vedoucí stavebního úřadu vydával rozhodnutí vztahující se k tomuto pozemku, který vlastnil, a zda tento postup byl v rozporu s tehdy platnou právní úpravou.

I.

Skutečnost, že pozemek p.č. 837/38 byl zakoupen právě obžalovaným, je prokazována žádostí o odkup pozemku na č.l. 283, kdy obžalovaný spolu se svou manželkou písemným podáním ze dne 24.10.2007 požádali o odkoupení části parcely č. 837/8. Jako důvod žádosti o odkup pozemku uvedli zájem postavit na tomto pozemku chatu. Současně s žádostí o odkup části pozemku obžalovaný podáním rovněž ze dne 24.10.2007 na č.l. 287 požádal o změnu územního plánu tak, aby část pozemku, který požadoval koupit byl začleněn do zastavitelného území obce Hrobčice. Následně pak obžalovaný z pozice vedoucího úřadu vyzval přípisem ze dne 4.4.2008 na č.l. 288 sám sebe k doplnění žádosti o změnu územního plánu, a této žádosti sám obžalovaný vyhověl podáním ze dne 23.4.2008, založeným na č.l. 289, kde upřesnil, že změnu územního plánu požaduje pro pozemek p.č. 837/38, jehož je vlastníkem. Převod vlastnického práva pozemku p.č. 837/38 na obžalovaného a jeho manželku je pak prokazován kupní smlouvou ze dne 25.2.2008 na č.l. 280-281, na základě které obžalovaný s manželkou koupil od obce Hrobčice pozemek p.č. 837/38.

Kupní smlouvou ze dne 21.10.2008 na č.l. 149 sice manželé V. prodali pozemek p.č. 837/38 D. B., s právními účinky ke dni 23.10.2008, avšak žadatelem o připojení odběrného místa k distribuční soustavě a smluvní stranou, kdy novým odběrným místem je chata na pozemku 837/38, je v prosinci 2009 stále obžalovaný M. V., jak vyplývá z žádostí a smlouvy na č.l. 317 až 319. Z faktury za odběr vody vystavené dne 16.11.2010 za období od 10.4.2009 do 15.11.2010 vyplývá, že odběratelem vody na pozemku č.p. 837/38 byl právě obžalovaný M. V..

V chatě postavené na pozemku p.č. 837/38 byla dne 5.4.2011 realizována domovní prohlídka, zaznamenaná na č.l. 44-73, kdy v chatě byly nalezeny daňové doklady na jméno obžalovaného V. – viz. č.l. 47. Domovní prohlídkou bylo rovněž nesporně prokázáno, že na pozemku p.č. 837/38 byla postavena chata.

Soud tyto provedené důkazy vyhodnotil tak, že obžalovaný společně s manželkou v roce 2007 požádal obec Hrobčice o odkup části pozemku č. 837/8 za účelem stavby chaty, na základě geometrického plánu č. 301-1901/2280 na č.l. 280-282 pak došlo k vyčlenění pozemku č.p. 837/38 z pozemku 837/8. Pozemek p.č. 837/2008 v únoru 2008 od obce Hrobčice koupili manželé V., a ačkoliv pozemek v říjnu 2008 prodali D. B., obžalovaný stále vystupoval a jednal jako vlastník a zejména uživatel této nemovitosti, když figuroval v roce 2009 jako žadatel o připojení chaty do elektrické soustavy, v letech 2009 až 2010 v chatě na pozemku p.č. 837/38 odebíral a hradil vodu, a i v roce 2011 patřily věci a listiny nalezené v chatě obžalovanému. Prodej pozemku D. B. tak soud vyhodnotil jako zastírací úkon, když faktickým uživatelem zůstal právě obžalovaný.

II.

Dále pak soud vedl dokazování k prokázání skutečnosti, že obžalovaný coby vedoucí stavebního úřadu vydával rozhodnutí vztahující se k tomuto pozemku, který vlastnil a užíval.

Souhlas Městského úřadu Bílina s dělením pozemků je ve spise založen na č.l. 285. Z této listiny vyplývá, že byla vydána dne 22.2.2008, kdy za stavební úřad se takto vyjádřil M. V., coby vedoucí stavebního úřadu. Skutečnost, že vydaný souhlas na dělení pozemků se týkal právě pozemku p.č. 837/38 je prokazována odkazem na geometrický plán č.301-1901/2008, který je mimo jiné konstatován i v kupní smlouvě na č.l. 280-281. Na základě geometrického plánu došlo k oddělení pozemku p.č. 837/38 z pozemku 837/8.

Vydání zemního souhlasu pro přípojku vody na parcele č. 837/38 je prokazován listinou založenou na č.l. 311. Z té vyplývá, že obžalovaný jako vedoucí stavebního úřadu vydal dne 16.4.2008 sám sobě územní souhlas k realizaci vodovodní přípojky k pozemku č.p. 837/38, který v té době vlastnil.

Vydání územního souhlasu pro kabelovou smyčku na parcele č. 837/38 je prokazován listinou založenou na č.l. 223. Z té vyplývá, že obžalovaný jako vedoucí stavebního úřadu vydal dne 26.8.2008 sám sobě územní souhlas k realizaci kabelové smyčky nízkého napětí k pozemku č.p. 837/38, který v té době vlastnil.

Soud pak tyto listinné důkazy v kontextu s výpověďmi obžalovaného vyhodnotil tak, že obžalovaný v pozici vedoucího stavebního úřadu vydal v jednom případě souhlasné stanovisko a ve dvou případech i územní souhlas vztahující se k pozemku, který v té době vlastnil. Ačkoliv se předmětné listiny podařilo zajistit pouze v kopiích, neboť u originálů včetně kompletní spisové dokumentace vedené na stavebním úřadě v Bílině došlo ke ztrátě,

jak vyplývá ze zprávy na č.l. 370, je nesporné, že stavební činnost v územních souhlasech byla realizována, jak vyplývá z dokumentace k účtování vodného a z uzavření smlouvy na odběr elektrické energie, a jak také bylo reálně zjištěno na místě při realizaci domovní prohlídky. Nelze tedy dojít k jinému závěru, než že tyto listiny existovaly i v originále, že tyto vydal obžalovaný a že povolení ke stavební činnosti v nich udělené bylo v zájmu obžalovaného, a zejména že tato stavební činnost byla realizována.

III.

Soud pak vedl dokazování i k posouzení skutečnosti, zda postup vedoucí k vydání souhlasného stanoviska a územních souhlasů byl v souladu s platnou právní úpravou. Dokazování k této části pak bylo provedeno zejména územním plánem obce Hrobčice na č.l. 323-327, stanovisky Správy CHKO České středohoří na č.l. 187, 189, 212.

Z územního plánu obce Hrobčice jednoznačně vyplývá, že předmětná parcela č. 837/38 se nachází v nezastavěném a nezastavitelném území obce, a dále i ta skutečnost, že se nachází v 2. ochranném pásmu CHKO České středohoří.

Ze stanovisek Správy CHKO České středohoří pak vyplývá, že tento subjekt coby orgán ochrany přírody, dne 7.4.2008 a 2.9.2008 vydal opakovaně nesouhlasné stanovisko k realizaci stavby chaty na pozemku 837/38, a dne 7.7.2008 vydal nesouhlasné stanovisko k realizaci kabelové smyčky na pozemku č. 837/38. žadatelem o vyjádření orgánu ochrany přírody byl projektant J. L., který zastupoval investora M. V., což prokazuje žádost o vydání stanoviska na č.l. 188.

Soud pak tyto listinné důkazy vyhodnotil tak, že obžalovaný vydal územní souhlasy k realizaci zasíťování pozemku, který se nacházel a i v současné době nachází mimo zastavěné a zastavitelné území, která jsou vymezena územním plánem pro obci Hrobčice zcela mimo pozemek č. 837/38, a že pozemek se nachází v II. ochranné zóně CHKO České středohoří, přičemž s vydáním územních souhlasů nebylo dáno souhlasné stanovisko dotčeného orgánu ochrany přírody.

IV.

Po prokázání skutečností uvedených pod body I. až III. musel soud posoudit, zda prokázaný postup obžalovaného coby vedoucího stavebního úřadu, který opakovaně rozhodoval za daných a prokázaných podmínek o pozemku ve svém vlastnictví, byl v souladu s platnou právní úpravou. Vydávání územního souhlasu bylo upravováno stavebním zákonem č. 183/2006, zákonem o ochraně přírody a krajiny a konečně pak správním řádem.

Stavební zákon rozlišuje dvě základní řízení – územní řízení a stavební řízení. Základním druhem rozhodnutí v územním řízení je územní rozhodnutí. V územním rozhodnutí se rozhoduje o umístění stavby, změně stavby, změně vlivu stavby na území, změně využití území, o dělení či scelování pozemků, a o ochranném pásmu. Realizace kabelové a vodovodní přípojky pak spadá pod rozhodnutí o umístění stavby, neboť zasíťování pozemku nespadá do okruhu staveb, vymezeného v ustanovení § 79 odst. 3 stavebního zákona, které nevyžadují rozhodnutí ve formě územního řízení o umístění stavby, ani územního souhlasu s umístěním stavby.

Umístovat stavbu je podle ustanovení § 76 stavebního zákona možné jen na základě územního rozhodnutí vydaném v územním řízení nebo zjednodušeném územním řízení nebo na základě územního souhlasu.

Podmínky pro vydání územního souhlasu, kterým opakovaně ve věci rozhodl obžalovaný, jsou upraveny v ustanovení § 96 odst. 1 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení může stavební úřad místo územního rozhodnutí vydat územní souhlas, a to na základě oznámení o záměru, pokud je záměr **v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše**, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas **nelze vydat, obsahuje-li závazné stanovisko dotčeného orgánu podmínky, nebo je-li takovým závazným stanoviskem vyjádřen nesouhlas**, nebo pokud záměr podléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí podle zvláštního právního předpisu.

V daném případě pozemek 837/38, který měl být zasít'ován, se dle platného územního plánu nenacházel ani v zastavěném území, ani v zastavitelné ploše obce. Už z tohoto důvodu nebylo možné vydat územní souhlas na umístění stavby.

Dále se pozemek 837/38 nacházel v II. zóně CHKO České středohoří. Podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona na ochranu přírody a krajiny není možné vydat ani územní rozhodnutí ani územní souhlas, kterými se rozhoduje mimo jiné o umístění stavby na území národního parku nebo CHKO bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, ledaže se jedná o zastavěné území ve IV. zóně CHKO. Podle § 96 odst. 1 stavebního řádu však takové stanovisko musí být souhlasné a bezpodmínečné. V daném případě však dotčený orgán ochrany přírody vydal pouze nesouhlasná stanoviska. Územní souhlas tedy nebylo možné vydat i pro neexistenci souhlasného nepodmíněného stanoviska orgánu ochrany přírody.

Ze zcela stejných důvodů pak nemohlo být ve věci při povolování zasít'ování pozemku, tedy umístění stavby, vydáno územní rozhodnutí ve zjednodušeném územním řízení viz. ustanovení § 95 odst. 1 stavebního zákona.

Konečně pak jakékoliv rozhodnutí vydané v územním řízení, zjednodušeném územním řízení či formou územního souhlasu musí respektovat cíle územního plánování stanovené v § 18 stavebního řádu, takové rozhodnutí musí respektovat územní plán, musí repetovat skutečnost, zda záměr je či není realizován v zastavěném či zastavitelné území, kdy ustanovení § 18 odst. 5 a 6 přísně vymezuje podmínky, za kterých lze umístit stavbu na nezastavěné či nezastavitelné území. Je nutno konstatovat, že zasít'ování pozemku za účelem stavby chaty sloužící k individuální rekreaci v nezastavěném území není případem uvedeným v ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona, ani svým charakterem a individuálním využitím nijak nesouvisí s vyjmenovanými případy, které v případě rekreace mají sloužit k hromadným rekreačním účelům, což následně realizovaná chata určitě nespĺňuje. Nadto je nutno konstatovat, že parcela č. 837/38 dle platného územního plánu neležela v oblasti se zamýšleným rozšířením zastavitelného území stavbami individuální rekreace.

Pokud však přes tyto skutečnosti ve věci došlo k rozhodnutí o umístění stavby formou územního souhlasu, ačkoliv záměr byl realizován v nezastavěném a nezastavitelném území, ve II. ochranné zóně CHKO, v rozporu s územním plánem obce a bez souhlasného a ničím nepodmíněného souhlasného stanoviska Správy CHKO České středohoří, byla takové jednání v rozporu s ustanovením § 96 odst. 1 stavebního zákona, § 44 odst. 1 zákona na ochranu přírody a § 18 odst. 5 stavebního zákona, a tento postup je nutné označit za zcela nezákonný.

Co se týče povinnosti respektovat při tomto postupu zásadu nepodjatosti vyjádřenou v ustanovení § 14 správního řádu, dospěl soud k následujícímu závěru. Podle ustanovení §

192 stavebního zákona se na postupy a řízení použijí ustanovení správního řádu, pokud stavební zákon nestanoví jinak.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Ustanovení § 14 spadá do části II. správního řádu.

Obžalovaný ve věci rozhodoval formou územního souhlasu, a proto bylo třeba určit, o jaký druh rozhodnutí z pohledu správního řádu se jedná, a jaká ustanovení správního řádu se na toto rozhodnutí vztahují, zejména pak, byl-li obžalovaný povinen řídit se i ustanovením § 14 správního řádu řešícím podjatost.

O povaze územního souhlasu bylo opakovaně, avšak nejednotně rozhodováno Nejvyšším správním soudem. Určení povahy tohoto úkonu pak bylo sjednoceno rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. As 86/2010 ze dne 18.9.2012, kterým bylo definitivně stanoveno, že souhlasy vydávané podle stavebního zákona jsou jinými úkony dle části IV. správního řádu a postup vedoucí k jejich vydání je upraven právě v této části správního řádu. Část IV. správního řádu neobsahuje žádné ustanovení řešící podjatost, a tedy by se mohlo zdát, že rozhodnutí vydávaná podle IV. části nemusí respektovat zásadu nepodjatosti.

Avšak ustanovení § 154 správního řádu, kterým je IV. část správního řádu uvozována, stanoví, že pokud správní orgán vydává vyjádření, osvědčení, provádí ověření nebo činí sdělení, která se týkají dotčených osob, postupuje podle ustanovení IV. části, a dále podle ustanovení části první, obdobně podle těchto ustanovení **části druhé: § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 35, § 37, § 40, § 62, § 63**, a obdobně podle těchto ustanovení části třetí: § 134, § 137 a § 142 odst. 1 a 2; přiměřeně použije i další ustanovení tohoto zákona, pokud jsou přitom potřebná.

Ustanovení § 14 je zařazeno do II. části správního řádu, a podle ustanovení § 154 pokud je postupováno podle části IV., je správní orgán povinen řídit se mimo jiné právě i ustanovením § 14 správního řádu. Tedy i na vydání vyjádření či územního souhlasu je třeba aplikovat ustanovení správního řádu o nepodjatosti rozhodujícího správního orgánu. Obžalovaný byl povinen řídit se zásadou nepodjatosti, ať už by rozhodoval formou územního řízení podle části III. správního řádu, nebo formou územního souhlasu podle části IV. správního řádu. Pokud se obžalovaný vyjadřoval či opakovaně rozhodoval jako zástupce stavební úřadu o pozemku ve svém vlastnictví, zcela jednoznačně porušil ustanovení § 14 správního řádu. Tento jeho postup mu pak umožnil opatření prospěchu spočívajícího v té skutečnosti, že sám sobě umožnil rozhodovat ve správním řízení o své záležitosti, a k tomu navíc nezákonným způsobem, na základě kterého dosáhnul rozhodnutí, které bylo zcela nezákonné a kterého by legálním způsobem nemohl dosáhnout.

Na základě shora uvedených právních úvah soud dospěl k závěru, že obžalovaný prokazaným jednáním, kdy vyjádřil souhlas s dělením pozemku, kdy nově vzniklý pozemek přešel do jeho vlastnictví, kdy vydal územní souhlas na umístění stavby ve formě zasíťování na pozemek v nezastavěném nezastavitelném území, nadto se nacházející v II. zóně CHKO, bez souhlasného stanoviska orgánu ochrany přírody a nadto v rozporu s platným územním

plánem, porušil shora uvedená ustanovení jak správního řádu, stavebního zákona, tak i zákona na ochranu krajiny a přírody.

K námitce obžalovaného, že jeho jednání bylo v souladu se zákonem, je třeba uvést, že soud se absolutně neztotožnil s právním názorem obžalovaného, a to ze shora uvedených důvodů. Pokud obžalovaný navrhoval výslech svědků z důvodu, aby tito svědci podpořili jeho právní názoru, nezbylo soudu, než tento návrh na doplnění dokazování zamítnout, neboť vytvoření právního názoru přísluší pouze soudu, kdy sice každá z procesních stran může v průběhu řízení přednést svůj právní názor, avšak vyhodnocení důkazní a právní stránky věci je výsadou a povinností soudů a nikoliv svědků, kteří by soudu měli dávat rady, jak hodnotit důkazy či právní stránku věci. K námitce, že obžalovaný nechal zasíťovat pozemek, v proluce mezi dvěma chatovými oblastmi je třeba uvést, že obžalovaný sice nechal zasíťovat pozemek hraničící ze severu s jednou chatovou oblastí, avšak druhá chatová oblast s touto chatovou oblastí sousedí z jihu, pozemek 837/38 se tedy absolutně nenachází v proluce mezi těmito chatovými oblastmi. To je zřejmé při pohledu do územního plánu obce Hrobčice.

V.

Měl-li soud za prokázané jednání obžalovaného spočívající ve vydání souhlasu sdělením pozemku a vydání územních souhlasů s umístěním stavby ve formě zasíťování pozemku, kdy obžalovaný jednal za stavební úřad avšak rozhodoval o pozemku ve svém vlastnictví, a dopěl-li soud k závěru, že obžalovaný tímto jednáním porušil ustanovení správního řádu, stavebního zákona a zákona na ochranu přírody a krajiny, bylo pak nutné posoudit, zda tímto došlo k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona.

Podstata tohoto trestného činu mimo jiné spočívá v tom, že pachatel v pozici veřejného činitele v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu.

Obžalovaný sám ke své osobě uvedl, že od roku 2006 zastává funkci vedoucího stavební úřadu v Bílině. Soud tuto pozici vyhodnotil jako pozici odpovědného pracovníka orgánu státní správy i samosprávy, který se v rozhodování podle stavebního zákona podílí na plnění úkolů státu – mimo jiné regulace umístění staveb a povolování staveb a přitom využívá pravomoci, která mu byla svěřena zejména stavební zákonem. Obžalovaný tak z pohledu soudu splnil podmínku speciálního subjektu – veřejného činitele, když se jednání dopustil v souvislosti se svým povoláním – vedoucím stavebního úřadu.

Obviněný jako nejvýše postavená osoba stavebního úřadu měl pravomoc rozhodovat v územních a stavebních řízeních a vydávat tak mimo jiné územní rozhodnutí či územní souhlasy. Toto oprávnění je stanoveno v ustanovení § 6 odst. 3 stavebního zákona.

Soud pak dovodil, že obžalovaný při výkonu své pravomoci, tedy při vydání stanoviska a územních souhlasů postupoval v rozporu se zákonem, kdy konkrétní porušení zákonným předpisů a způsoby porušení jsou uvedeny shora.

Konečně pak soud dospěl k závěru, že tímto nezákonným postupem obžalovaný sám sobě umožnil rozhodovat ve správním řízení o své záležitosti, a k tomu navíc nezákonným způsobem, na základě kterého dosáhnul rozhodnutí a následně i faktického stavu – zasíťování pozemku č. 838/37, kterého by legálním způsobem nemohl dosáhnout. Tím obžalovaný získal neoprávněný prospěch.

Soud pak dospěl k závěru, že obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu, s ohledem na právní náročnost daného jednání soud u obžalovaného dovedl jednoznačné zavinění ve formě přímého úmyslu, kdy obžalovaný si obstaral vědomě výsledek, o který usiloval nejméně již od roku 2007, a o kterém se zmiňoval již v žádosti o odkup pozemku. Obžalovaný měl v úmyslu dosáhnout koupě pozemku a stavby chaty a tohoto svého záměru dosáhnul.

Obviněný tedy prokázaným jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona. Soud užil právní kvalifikaci dle zákona účinného v době spáchání trestné činnosti, neboť právní úprava účinná v době rozhodování soudu by pro obžalovaného znamenala možnost přísnějšího postihu, když u přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku došlo ke zpřísnění trestu odnětí svobody na sazbu 1 až 5 roků, zatímco trestní zákon v podobě účinné v době spáchání umožňuje uložení trestu odnětí svobody ve výměře 6 měsíců až 3 roky.

Při právním posuzování skutků soud vycházel z právní úpravy účinné v době, ve které došlo k vydání vyjádření a územních souhlasů, tedy ze znění správního řádu, stavebního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny účinného v roce 2008, avšak tuto právní úpravu soud porovnal se zněním těchto zákonů účinných ke dni rozhodnutí soudu a dospěl k závěru, že stejná porušení těchto zákonů by bylo možné vytknout obžalovanému i podle právní úpravy účinné ke dni rozhodování soudu.

VI.

Při úvaze o druhu a výši trestu soud vycházel ze skutečnosti, že obžalovaný je osobou bezúhonnou. Dále vzal v potaz skutečnost, že od spáchání trestné činnosti uplynuly více než 4 roky. S ohledem na tyto skutečnosti soud dospěl k závěru, že postačí uložení trestu výchovného, a to v podobě podmíněného trestu odnětí svobody. Výměru trestu soud stanovil v první třetině sazby, délku zkušební doby pak v polovině. Soud pak zvažoval i uložení dalšího druhu trestu v podobě zákazu činnosti, a dospěl k závěru, zejména po provedeném hlavním líčení, kdy měl možnost se osobně přesvědčit o názorech a postoji obžalovaného k trestné činnosti, že je zcela na místě uložit i trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce ve státní správě či samosprávě spojené s rozhodovací pravomocí. Obžalovaný při výkonu své funkce zneužil pravomoc, danou mu zákonem a vyplývající z jeho pracovního postavení. Zneužití pravomoci se nadto dopustil ryze účelově a ve svůj prospěch kdy sám sobě zasílal výzvy k doplnění podání, sám sobě vydával povolení, následně se pak pokoušel vzbudit u svého jednání zdání zákonnosti postupu, když ryze účelově převedl nemovitost na třetí osobu. Už v době převodu si musel být vědom nezákonnosti svého postupu, když se jej snažil takto dodatečně legalizovat. Přesto v průběhu hlavního líčení obžalovaný neprojevil sebemenší známku lítosti či sebereflexe a ani na okamžik nepřipustil, že by jeho jednání nebylo v pořádku. Tento jeho postoj pak soud přesvědčil o tom, že obžalovaný by se za užití účelového tvrzení, že jeho postup je zákonný, mohl obdobného jednání dopustit i v budoucnu. Osobě, která zneužila pravomoci veřejného činitele a které se k trestné činnosti postavila způsobem, jak učinil v průběhu trestního řízení obžalovaný, by neměly být znovu svěřeny jakékoliv pravomoci rozhodovat ve veřejné správě o věcech veřejného zájmu. Proto soud obžalovanému uložil i trest zákazu činnosti ve výměře 4 roků, kterou považuje s ohledem na závažnost případu za postačující.

S ohledem na shora uvedené závěry soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části obžaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat odvolání do **osmi (8)** dnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, prostřednictvím Okresního soudu v Teplicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být podáno ve lhůtě uvedené v § 248 tr. řádu nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně podle § 251 tr. řádu, také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Odvolací soud **odmítne** odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání.

Právo odvolání **nepřísluší** osobám, jež se ho výslovně vzdaly.

V Teplicích dne 10. května 2013

Mgr. Martin Parolek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Hrzánová